

ДАН 6. (четвртак, 26. април 2024. године) „ОД ЈЕКАТЕРИНОДАРА ДО РАСНОДАРА“

Већ у 10 часова, у оквиру секције 2 – Упознавање са екскурзионим објектима града, организована је пешачка тура по Краснодару. Требало је кренути раније јер је тог дана, као и претходних било веома топло (скоро 30 °С). Узгред, посматрамо оно што нас је сваког дана одушевљавало – одржавање зеленила. Наводњавање травњака, цветних алеја, засади новог сезонског цвећа само су неке од бројних активности које су се често одвијале. Али не придаје се значај парковском уређењу простора само у оквиру Универзитета већ у целом граду. Приметне су табле са натписом „Јекатеринодар“, или једноставно само велико слово „Е“ (Je). То је старо име Краснодара („поклон црвених“), а значи „поклон од Катарине“. Поред Катарине Велике која је дала земљу козацима у 18. веку да подигну утврђење у новоосвојеном простору, интересантно је да се и заштитницом града сматра Св. Катарина Александријска. Иако му је Стаљин 1930. године променио име, овде још увек живи сећање и захвалност Катарини.

Тура креће од цркве светог Александра Невског, обновљене 2007. године, а потом пешке даље у обилазак града. Споменик Екатарине II – налази се на месту некадашње тврђаве Јекатенибург, а сада у централном делу Градског парка. Изливен је у Санкт Петербургу 1907. године и пренет у центар Краснодара. Борис Едуард је бронзану статуу Катарине Велике осмислио у свечаној царској одори, у стојећем положају, са скиптром у руци. Постављен је на масивном гранитном постаменту и на први поглед делује импозантно са свим симболима њене моћи и власти. Око базе споменика налазе се рељефи и скулптуре које приказују значајне детаље из историје града, али и живота Кубанских козака који су настали спајањем две војске: Црноморске и Пограничне.

Око Трга Екатеринински и у непосредној близини су зграде градске администрације и зграду у којој наступа чувени Кубански козачки хор. Зауоставили смо се на кратко на Тргу Александра Пушкина где се налази скулптура која приказује Пушкина у стојећој пози са пером у руци, што симболизује његов допринос руској књижевности. У близини трга се налази и Пушкинова библиотека, Градски академски драмски театар Максима Горког, фонтана „Три Грације“, Краснодарски државни уметнички музеј (им. Коваленка) испред ког је скулптура Владимира Мајаковског који у једној руци држи палету боја, а у другој руци му фали четкица која је украдена одмах по постављању и никада му нису направили нову. Иначе, оно што привлачи пажњу током шетње Красном улицом су натписи на зградама који говоре о знаменитим људима који су ту живели, на пример: „У овој згради је од 1964. до 1977. године живео прослављени лекар, учесник Другог светског рата. Херој Совјетског савеза – Кабанов В.Е.“ Исто тако, у изложима неких продавница, кафића налазе се слике, кратке биографије и допринос појединих становника Краснодара.

Када смо се мало заморили од већ вишечасовне шетње и пожелели освежење (сладолед или кафу), на углу Красне (Црвене) и улице Мира (Света) наишли смо на веома необичну скулптуру „Шетња паса“, коју често називају и „Заљубљени пси“. Њушке и шапе ових месинганих паса су видно углачани од додиривања које је постало локална традиција по којој тај чин доноси срећу и богатство. Владимир Мајаковски је Краснодар називао градом паса луталица јер се приликом сваке његове посете могао чути гласан псећи лавез. И ми смо окушали срећу и наставили даље ка згради Краснодарског државног историјско-археолошког музеја – једној од најлепших и најзначајнијих историјских грађевина у Краснодару. Односно то је раскошна вила из 19. века, која је била у власништву трговаца Богарсукових и сама по себи представља споменик еклектичне архитектуре, са елементима класицизма и барока. Уживајући у погледу на богато украшену декоративним елементима, сложеним орнаментима и скулптурама фасаду музеја која одражава луксуз и префињеност архитектуре тог времена, стигао нам је и аутобус који нас је превезао до Парка Краснодар, који је такође познат и као Галицки парк. Његову изградњу је финансирао Сергеј Галицки, власник ФК Краснодар, чији се стадион налази у оквиру парка. Један је од најмодернијих и најлепших јавних простора у граду (око 50 хектара), познат по својим уређеним зеленим

површинама, фонтанама и бројним садржајима за рекреацију и забаву. На самом улазу нас је сачекала Коновлова Лада Васиљевна, наш водич кроз парк. Иако је она на веома стручан начин причала и упућивала нас до детаља у поједине елементе и ми смо имали бројна питања, На пример, интересовало нас је Адамово дрво (*Paulownia tomentosa*), познато и као кинески палисандер или принцезино дрво. Знали смо да је пореклом из Кине, да је брзорастуће као и да се изразито љубичасти цветови појављују у пролеће. Али смо желели да потврдимо да је име добило по Ани Павловној, ћерки Павла I, односно унуци Катарине II.

Поред савремених амфитеатара, бројних фонтана са светлосним и музичким ефектима, тематских вртова, бројних стаза за шетњу, дечјих игралишта, спортских терена и фитнес зона, језера, овде је и неколико кафића и ресторана. Цео парк је дизајниран са акцентом на одрживост, користећи зелену инфраструктуру и енергетски ефикасну расвету. Један од најзанимљивијих делова парка је интерактивни простор посвећен Сунчевом систему где смо се и растали са нашим водичем и даље наставили шетњу ка новоизграђеном делу парка - Јапанском врту. Прилазећи, пажњу нам привлаче колоне људи који чекају у реду за посету овом пажљиво уређеном простору који одражава традиционалну јапанску естетику и филозофију живљења. Врт је дизајниран да буде место мира и медитације, са елементима као што су мостићи, мала језера и зен вртови. Биљке, укључујући бонсаи стабла, јаворе и трешње, су брижљиво одабране да репрезентују јапанску флору. Сазнали смо да се у тим редовима чека и више сати, али на нашу срећу ми смо прошли без те процедуре јер су наши организатори унапред направили резервације па смо несметано могли да уживамо. Провели смо више од три сата у обиласку врта, а у националном ресторану смо пробали и неке од јапанских специјалитета. Мислим да смо ми сви колективно више поручивали слаткише, који су заиста били веома интересантних мешавина укуса: авокадо, пистаћи, чоколадни и воћни преливи, чајеви и кафе. Требало је времена да се снађемо, шта је шта и на који се начин поручује. Поступак је следећи: скенирањем бар кода се приступа менију са детаљно објашњеним састојцима за сваку ставку: храна, пиће. Задовољни се враћамо у хотел, а вече се завршило уз дружење са колегама из Абхазије и западног Сибира. Свирало се и певало и наздравило уз вино из Абхазије, али и традиционални абхазијски дестилат направљен од грожђа који називају чача.







